

Радой Ралин

Мълчание

Ти, момиче, стоиш до прозореца
в третокласното старо купе.
Никой нищо край теб не говори.
Свири влакът със звук притъпен.

Равнината отвънка приижда
безнадеждно обхваната в лед.
Ти всред нея отчетливо виждаш
силуета на своя съсед.

Кой е той?... За къде ли отива?
И защо е така мълчалив?
Обърни се и виж предпазливо:
Той е млад. Той е даже красив.

Тези погледи кратки, бездънни
ти подсказват за южната страна
и за морското изгарящо слънце.
Но нали там е също война?

Ако ти се усмихнеш неволно,
ако само му кимнеш с глава,
това старо купе меланхолно
ще се стопли от нежни слова.

Вън се мръква. И светва в купето.
Силуетът му с твоя се сля.
Вие двамата мълчахте, додето
той си слезна. А теб заболя...

Влакът свирна. Мълчанието страшно
като смърт повсеместна цари,
по-жестоко от бой ръкопашен...
Пищи влакът. И няма искри.

1942

КРАЙ

© 1942 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5813>]